

O B Č A S N Í K

ZVON

ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

L É T O | 2 0 2 1

Prázdniny

Sbalit se a vypadnout ven. Aspoň na chvíli. To je asi plán mnoha z nás na léto.

Myslím si, že plánujeme všichni, jak si užít dovolenou, a je to dobře, ale ještě možná víc než dříve jsme začali používat úsloví „Když Pán Bůh dá...“ – a to je taky dobře.

Nechci zpochybňovat naše jistoty, přípravy, plány... ale myslím si, že jsme si všichni uvědomili, že náš život je v Božích rukou, že

každý den je DAR, který dostáváme, a je na nás, jestli jsme vděční, pokorní, obětaví a ne sobečtí, pyšní, zlí...

Ať vám všem Bůh dá krásné, pokojné dny, dny, kdy si hezky odpočínáte a spolu je krásně strávíte při rekreaci i v tom každodenním „spolubytí“.

P. Konstantin

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Pěší pouť ke sv. Norbertovi

Premonstrátský řád si po celém světě letos připomíná 900. výročí založení řádu sv. Norbertem ve francouzském Prémontré. Ostatky sv. Norberta jsou od roku 1627 z důvodu dějinných událostí uloženy ve Strahovském klášteře.

V sobotu 5. června, den před slavností sv. Norberta, se vydala asi

25členná skupina říčanských farníků, kteří zastupovali jednotlivé kostely i věkové skupiny od dětí po ty, kteří mají mnoho vzpomínek, na pěší pouť k ostatkům sv. Norberta. Pouť vedl P. Matěj s P. Konstantinem, zahájil ji společnou modlitbou v říčanském kostele v sedm hodin ráno, byl připomenut i rok sv. Ludmily a sv. Josefa. (Všichni tři světci také patří mezi naše zemské patrony.) Poté se šlo za hezkého počasí z Řičan do Kuří přes Nupaky, Čestlice a Hostivařskou přehradu s přestávkou na svačinu. Ve Vršovcích se poprvé ukázalo hlavní město ve své kráse, do té doby se putovalo po cyklostezkách, polními cestami, loukami při společné i soukromé modlitbě, radosti nad krásou krajiny i dne, za přátelských rozhovorů, při zpovědi, mlčení. Na Vinohradech vítaly poutníky zvony sv. Ludmily a další část farníků, která přijela do kostela ke společné modlitbě litaní ke cti sv. Ludmily. Modlitbu vedl P. Jakub Berka OPraem., administrátor místní farnosti, který poté v krátkosti představil zajímavosti z historie kostela. Naše pouť byla první poutí v tomto ludmilském chrámu letošního jubilea, chvíli před naším příchodem byla dokončena instalace obrazu sv. Ludmily na průčelí tohoto kostela.

Dále pokračovali poutníci na Staré Město pražské přes Karlův most a Malou Stranu do Strahovského kláštera, kde byli uvítáni slavnostním zvoněním. Čekali na ně také další farníci, kteří přijeli na Strahov na poutní mši svatou.

Asi ve tři hodiny vyvrcholila pouť mší svatou ke cti sv. Norberta v klášterní bazilice Nanebevzetí Panny Marie, kterou sloužil P. Matěj spolu s P. Konstantinem a P. Mikulášem Selvekem OPraem., rektorem baziliky a administrátorem farnosti. Po mši svaté byla možnost se poklonit vystaveným ostatkům sv. Norberta, které jsou v jubilejním roce umístěny u obětního stolu v presbytáři. V tomto jubilejním roce také mohou věřící získat v kostelech, které patří pod správu premonstrátů, plnomocné odpustky.

Na závěr navštívili poutníci výstavu, která je výročí věnována. Zahrnuje multimediální prezentaci řádu, dějiny, a zvláště dějiny Strahovského kláštera, obrazy J. J. Heringa z počátku 17. století se scénami ze života sv. Norberta nebo ozdobnou rakev na nosítkách, v níž byly přeneseny ostatky sv. Norberta na Strahov. Poté následoval krátký odpočinek v klášterní zahradě s vyhlídkou na

Prahu a závěrečné vyfocení a požehnání.

Každý poutník šel na pouť s nějakým úmyslem, každý nesl ve svém srdci své blízké, své bolesti i radosti, svou farnost, národ i celý svět sužovaný pandemií. Kéž je Pán na přímluvu sv. Norberta, sv. Ludmily a sv. Josefa vyslyší. A Bohu i P. Matějovi, P. Konstantinovi, P. Jakubovi, P. Mikulášovi a Strahovskému klášteru velké díky!

Markéta Žilková

☞ ZAMYŠLENÍ ☞

Jaká je naše víra?

Velikonoce jsme letos přece jen prožili lépe než v loňském roce, kdy jsme byli odkázáni jen na velikonoční obřady online. Radost ze Vzkříšeného Krista můžeme prožívat každý den a s pokorou děkovat za dary, které dostáváme. Ježíš je stále s námi a říká nám „Nebojte se“. Velkým darem je pro nás víra v Boha, kterou jsme dostali. Můžeme se zamyslet nad počátky našeho setkávání s Bohem a komu můžeme děkovat za předávání křesťanského poselství. V této souvislosti mě oslovil článek v Katolickém týdeníku č. 25 o zemřelé Libuše Šafránkové. Zřejmě všichni ji známe jako nepřekonatelnou Popelku, ale také

z dalších jejích rolí. Nevěděla jsem, že pravidelně chodila do kostela, podle P. Jakuba Sadílka spolu s manželem patřili k jádru spořilovské farnosti. Paní Libuše zde nechyběla za lektorským pultem při mši, ale i při různých kulturních akcích. Komu asi předávala svou žitou víru? Jeden příklad za všechny. Známa novinářka a moderátorka Daniela Drtinová s ní natočila interview pro knižní rozhovor Milana Ohniska „*Jako bych žila dva životy*“ (Druhé město 2020). Daniela Drtinová vzpomíná: „Bylo to absolutně zlomové a fatální setkání mého života. V desítkách hodin rozmluv pojmenovala a popsala, co se ve mně děje. Najednou se mi složil celý obrázek. Dostala jsem klíč! A v září 2004 jsem byla pokřtěná.“ Libuše Šafránková s manželem se stali jejími kmotry.

„Nevěřím na nikoho nevěřícího. Člověk je Boží dílo, k obrazu Božímu jsme stvořeni a každý k tomu časem dojde,“ řekla Libuše Šafránková ve vánočním rozhovoru v roce 2009.

A tak se naskýtá otázka. Jaká je naše víra a daří se nám ji alespoň trochu předávat? Komu z nás se to podařilo? Těžké otázky, těžké odpovědi. Můžeme s pokorou prosit Ducha Svatého o Boží vedení.

Miloslava Pangráčová

„Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět...“

Zamyšlení nad veršem z šesté kapitoly Janova evangelia

Hodně věřících i nevěřících má tuto zkušenost: Blahobyť, uznání a bezpečí nás nemůžou samy o sobě vnitřně naplnit. Člověk může zůstat vnitřně prázdný, možná i vyhořelý, přímo hladový. Nemálo lidí se vydá upřímně pátrat po smyslu svého života. Zdá se, že Ježíš přesně na tento hlad duše přistupuje, když říká: *Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět.* To zní příliš dobře na to, aby to byla pravda! Proč pak nejsou všichni lidé vnitřně nasycení?

Zůstaňme u obrazu, který Ježíš používá, u chleba. V Ježíšově době to byla příloha ke každému jídlu. Nedalo se bez něj obejít, jinak by člověk zůstal hladový. Slovo „chléb“ poukazuje na to, co potřebujeme k životu. „Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět.“ Co by bylo, kdybychom tuto větu vzali doslovně? Pro nás Evropany to nezní nijak lákavě, nikdy totiž nehladovíme. V naší životní situaci by věta musela znít: „Už nikdy se nedostane do

materiálních těžkostí“. To by ovšem bylo velmi příjemné a mnohým by se jistě ulevilo. Je myšleno slovem o chlebu, že odpadá jedna ze základních lidských starostí? Ježíš určitě nemyslel svůj příslib o chlebu doslovně. Používá ale obraz, který je posluchačům hned jasný: Už nikdy nebyť ohrožen nedostatkem. Jak by se toho dalo dosáhnout? Jak můžeme „jíst“ z chleba, který je Ježíš, abychom už nikdy nebyli ohroženi nedostatkem? Také lidé z evangelia se na to ptají: Co máme dělat? Ježíšova odpověď zní: Věřit v toho, kterého Bůh poslal.

Ale přijmout, že Ježíš je syn Boží a dále se o to nestarat, sotva stačí. Pojem „jíst“ sahá mnohem dále. „Jíst“ znamená zvnitřnit, tak, jak se to stává v metabolismu živých organismů. To, co jím, se stává částí mne samotného. Kdo tedy v tomto smyslu jí chléb života, přistupuje na to, že Ježíš a tím i Bůh se stává jeho částí – nejen nějakou částí, ale vnitřním chlebodárcem. To pak také znamená: Ptát se na to, co chce Bůh, a chtít to, co On. Nechat se vést Božím pohledem na lidi a jeho „způsobem myšlení“, o kterém se mnoho dozvíme v podobenstvích a které je plné dobroty a milosrdenství. Stále více hledat a vyhledávat Boží blízkost. To vše je celoživotním úkolem. Jen tak nebude duše nikdy hladovět.

Člověk se mění, když se tímto způsobem žíví z Boha. Bude svět vidět jinýma očima. Typické starosti, např. týkající se zdraví, budoucnosti, úspěchu v práci, finančního živobytí, zůstanou sice důležité, ale ztratí svůj absolutní význam. Už nejsou nejvyšším dobrem. Člověk zakusí v Boží blízkosti, že je nakonec a opravdu chráněn. Toto bezpečí přesahuje vše, čeho by člověk se svou snahou všechno zabezpečit a zajistit kdy mohl dosáhnout. Kdo se cítí takto chráněn Bohem, žije s vnitřním pokojem, který není ohrožen bouřkami tohoto světa. Nemáme vřdycky na to, abychom takto z Boha žili, ale nabídka z Boží strany platí: Už nebudete ohroženi nedostatkem, nebo možná spíš: Nedostatek vás už neohrožuje (protože ho budete mnohem lépe snášet).

Přitom vůbec nejde o pohrdání světem. Pravý křesťan není ani nerealistický „sluníčkář“. Právě naopak: Zdravým odstupem a tím, že se vyvaruje přílišné starostlivosti, získá sílu, kterou může věnovat ostatním lidem. Nový, Bohem inspirovaný pohled umožňuje zaměření na bližního a na stvoření. Toto milující jednání nás mnohem víc naplňuje než blahobyť a uznání.

Tereza z Avily, která ve svém činném životě nebyla ušetřena

nemocí, pronásledování a útrap to vyjádřila takto: „Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí. Bůh se ale nemění. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí, jeho láska stačí.“ Není to všechno přece jen přespříliš zbožné a málo reálné? Nezbude nic jiného než to prostě vyzkoušet.

Anna Sirovátková

INSPIRACE

Putování k pramenům Živé vody

Prináším po čase opět několik tipů k návštěvě zajímavých míst, kam můžete dorazit hromadnou dopravou v kombinaci s chůzí. Nepotkáte tam davy. Mnohdy budete spíš osamělými poutníky.

Dobrá Voda. Draženov u Domažlic

Nejmladší poutní místo na Domažlicku s kaplí Panny Marie Pomocnice křesťanů, ve které je umístěn obraz Chodské madony z počátku 19. století. Do Domažlic je dobré spojení vlakem a potom ještě kousek regionálním vlakem do Klenci pod Čerchovem. Odtud pěšky asi 3 kilometry, z toho část příjemnou procházkou lesem na místo. Od kaple vede křížová cesta ke kapličce s pramenem, kde se

občerstvíte. Zpátky je cesta s krásnými výhledy na nejvyšší horu Českého lesa přes 1000 m vysoký Čerchov, do chodské vesnice Draženov. Odtud jezdí autobus do Domažlic, které určitě stojí za návštěvu.

Petrovice u Rakovníka

Do Rakovníka jezdí autobus minimálně jednou za hodinu, taky se tam dá jet vlakem. Z Rakovníka jsem zvolil cestu vlakem do Zavidova, protože je odtud pěkná cesta lesem až na místo ke kostelu Navštívení Panny Marie v Petrovicích. Pod kostelem se nachází Boží studánka Panny Marie s pramenem. Kdysi tam bývaly malé lázně. Zpátky z Petrovic jsem

Petrovice

jel autobusem do Rakovníka, ve všední den jezdí často.

Bozkov u Železného Brodu

V podhůří Jizerských hor se nachází staré poutní místo, obec Bozkov a kostel Navštívení Panny Marie Královny hor. Kousek pod ním se nachází před několika lety obnovená kaplička, kde je pramen s výbornou vodou nazývaný U Matičky. Říká se, že jeho počátek je pod oltářem kostela. Bozkov je dobře dostupný autobusem z Železného Brodu. V Bozkově je možnost občerstvení a informační centrum Semilská.

Dobrá Voda. Pocínovice

Do Dobré Vody u chodské vesnice Pocínovice je dobré spojení vlakem jak z Domažlic, tak z Klatov. Na místě se vám otevírá panorama Šumavy s vrcholem Ostrý. Cesta lesem ke kapli Panny Marie Bolestné je lemována křížovou cestou. U kaple je malá kaplička s pramenem. Když jsem bral za kliku, říkal jsem si, jestli bude otevřeno, když je to tak na samotě. Bylo otevřeno a voda tekla. Kdo by jel autem, tak je to od silnice asi sto metrů.

Cesta se dá spojit s návštěvou nedalekého mariánského poutního místa Neukirchen beim Heiligen Blut v Bavorsku.

Dobrá Voda. Milejovice

Do Milejovic se dostanete autobusem z Volyně nebo ze Strakonice, odtud pak asi tři čtvrtě hodiny mírným stoupáním na úbočí vrchu Vráž (647,3 m n. m) ke kapli Nejblahoslavenější Panny Marie. Ta je kolem dokola lemována křížovou cestou. Za kaplí je kaplička s pramenem s výbornou, i když mírně radioaktivní vodou. Měl jsem to štěstí, že když jsem v Milejovicích byl, konala se tam výroční mariánská pouť s loretánskými litaniami. V krásné přírodě byly tak moje dojmy ještě více umocněny. Ačkoli je kaple o samotě v lese, je pečlivě udržována.

Nicov

Jedná se o Nicov u Plánice poblíž Klatov, o kterém se říká, že je nejmenší vesnicí na světě. Nic v názvu neznamená, že tam nic není. V Nicově jsou sice jen dvě usedlosti, ale je tam hlavně barokní perla, poutní kostel Narození Panny Marie podle projektu Kiliána Ignáce Dientzenhofera. Nedaleko odtud od silnice odbočuje alej a na jejím konci se nachází mariánská kaplička se studánkou mírně radioaktivní vody. Autobusové spojení je z Horaždovic nebo z Klatov.

Text a foto Karel Habal

Dobrá Voda u Milejovic

Zpráva o pěším putování čestlické farnosti

Každý rok v měsíci květnu pořádá naše farnost pěší pouť. Myšlenka na organizování pěších poutí se zrodila před osmnácti lety, kdy naši dva farníci podnikli pouť na kolech ze španělské Pamplony do Santiaga de Compostela. Hned následující rok jsme vyrazili na pěší pouť do Hrádku u Vlašimi. Během dalších let jsme volili různá cílová místa, například: Hejnice v severních Čechách, Klokoty u Tábora, nedalekou Sázavu, Svatou Horu u Příbrami, Starou Boleslav, klášter Želiv, Číhošť s hrobem P. Toufara, Jablonné v Podještědí, klášter Teplá... Při našem putování se společně modlíme růženec a breviář. Trasu plánujeme s možností účasti na mši svaté ve farnostech, kterými procházíme. Máme vždy hlavní společný úmysl a také čteme většinou anonymní prosby našich spolufarníků, kteří s námi putovat nemohou. Poslední roky se nám velmi osvědčilo zobrazování polohy telefonu na mapě rozkliknutím odkazu na našich farních stránkách. Doma u počítače nás bedlivě sledují zvláště starší farníci, ale také je pro ostatní poutníky jednoduché odchytil nás

doslova na trase. Po naplánování cesty si každý může vybrat, zda chce putovat celou dobu, nebo se připojí na vybraný úsek, na nocleh, nebo se zúčastní nedělní bohoslužby v cílovém místě. V letošním roce jsme putovali do Neratova v Orlických horách. Zápis z této cesty najdete na webových stránkách cestlice.farnost.cz.

A proč vlastně jsme těch 150 kilometrů šlapali? Přece abychom se navzájem sdíleli a hledali Toho, který je Cesta, Pravda i Život, a jak vyjádřila krásně při rozloučení naše sestra: „Nebudte smutní, už jenom 51 týdnů a vyrážíme znovu na pouť, dá-li Pán.“

*Dáša Šubrtová,
Římskokatolická farnost Čestlice*

Neratov. Část poutníků z Čestlic

Foto: Luděk Knorr

Nevšední zážitek, který si budete pamatovat

Doporučuji, jedte na výlet do Krušných hor a v neděli se zúčastněte mše ve Vejprtech, je to mimořádný zážitek. Kostel je pěkný, upravený, farníci v přiměřeném počtu a milí, jeden z ministrantů má holou hlavu a na ruce tetování, prostě nic mimořádného. Mše v latině jsme už také zažili a bohoslužby, kde kněz stojí čelem k oltáři a k věřícím zády, jsme v různých památkáři chráněných budovách zakusili také. A známe i ohrádky oddělující kněžiště od zbytku kostela, ty jsou leckde a otevřené. Nemělo by nás nic překvapit.

Jenže ve Vejprtech je mimořádná dokonalost a úplnost. Hudba, sbor, farníci, očividně srozumění s latinou, radostně latinsky odpovídají. Všechno je to bezchybné a svým způsobem hezké. A tak cítíte slavnostnost a dokonalost splynutí s věky a snad i s věčností. Je tam vše, co byste očekávali od mše svaté... v osmnáctém století. Po prvním pokřizování se totiž přestáváme orientovat.

Při jiných mších v latině jsme se alespoň občas chytli (čtení z Písma bylo v češtině), liturgické úkony známe a texty umíme téměř z paměti, takže latina nám nevadí. U tohoto výletu do dob dávno předkoncilních je tomu jinak. Ještě na začátku vás kněz pokropí svěcenou vodou. Ministranti – takové mužské družičky – mu nesou otevřenou část závoje. Pak zajdou do kněžiště a dveře ohrádky, zdi oddělující kněze a prostý lid, se za nimi zavřou už napořád. Pokřizujete se a zbytek mše spolu s ostatními farníky strávíte převážně v kleče. To by bylo ještě zajímavé, ale nevíte, kde jste. Kněz si svojí latinou něco odříkává u oltáře zády k vám, takže mu nerozumíte ani to málo, které z latiny znáte. Čtení se buďto nekoná, nebo je nepoznáte. Snad v jednom okamžiku kněz četl z evangelia (latinsky samozřejmě), domníváme se, protože knihu poté políbil, ale s jistotou se to říci nedá. Čas příjemně plyne, nikdo nikam nespěchá a najednou, kněz stále zády k vám, poznáte, že už asi došlo na proměňování.

To asi ale brzy dojde i na přijímání. Jenže jak? Ohrádka zůstává stále bezpečně uzavřená. Ještě že jsou tu ti dobří místní farníci, můžeme je následovat. A tak jsme poprvé přijímali Tělo Páně v kleče před ohrádkou, kněz

nám je z výšky jako někdo z jiného světa podal s latinskými slovy, kterým jsme tentokrát už mohli rozumět. Mše skončila, závěrečná modlitba farníků zněla v češtině – nastává postupná příprava na návrat do dnešního světa.

Vyšli jsme ven a děkovali za tuto zkušenost. Dnes po tolika letech jsme pochopili, proč nám jedna část rodičů odmítla jít na svatbu (v kostele) a proč ti naši dědové a babičky tak jednoznačně a rozhodně odešli na začátku minulého století od církve. Zažívat to každou neděli, odešli bychom také. A děkovali jsme milosrdnému Bohu, že nám lidem vše odpouští. Takové zacházení se sebou samými, války, holocaust, komunismus, rozkrádání, nevěry a věrolomnosti, tunelování cizího a domácí manželské zloby... To může odpouštět jen Bůh, který je láska.

P. S.: Roušky ani respirátory se v tomto kostele nenesí, při vstupu jsme byli vyzváni, abychom „to sundali“. Ono to ale vůbec nevadí, uvnitř jste v době plachetnic, kdy se ještě viry mezi kontinenty nešířily tak jako dnes.

V Říčanech 20. června 2021

*David Černohorský,
servisní technik laboratorních
přístrojů*

Komentář: Zamyšlení nad zážitkem

V každé době se církev přelá o to, jakým směrem se má vydat a kde leží její budoucnost. Křesťané mají být solí země. Mají rozvinout svůj život v bezpodmínečné lásce k Bohu a k bližnímu. Víra se však vždy konkretizuje v určité době, bere na sebe podobu určitých forem a tvaruje se do určité míry podle té které kultury a společnosti. Bez formy není obsah. V katolické církvi vždy existovala pluralita forem vyjádření víry. Otázkou ale zůstává, jaké formy jsou plodné v konkrétní době, jaké způsoby jsou vhodné pro to, aby dokázaly oslovit své okolí. Číst „znamení doby“ – nárok, před kterým křesťané stojí. Tomáš Špidlík jednou řekl, že existují zásadně dvě cesty vztahování se církve ke světu: cesta distance, nebo spolupráce, přičemž on sám volil druhou cestu.

Druhý vatikánský koncil (1962 až 1965) se rozhodl pro cestu vzájemné spolupráce a naslouchání poté, co se učitelský úřad předkoncilní církve radikálně vymezoval prakticky proti všem moderním proudům v evropském myšlení, kultuře či společnosti. S tím souvisí i liturgická reforma dosavadního tzv. tridentského ritu, která byla uvedena do praxe v roce

1970 papežem Pavlem VI. Nechci se zde pouštět do dějin liturgie. Spíše se chci zamyslet nad tím, co vede některé křesťany k tomu, že se k tomuto starému ritu vrací.

Mám za to, že někteří katolíci se cítí mimořádně nesví v současné době a nevědí si s ní rady. Mají strach ze všeho možného a snaží se na tento strach reagovat vytvořením jakési kontrakultury. I kontrakultura může mít svůj půvab a místo, ale bojím se, že se zde vytváří spíše mentalita katolické nedobytné pevnosti nebo ghetta. Stojí za tím i částečné nepřijetí koncilního ducha, odmítnutí vývoje pokoncilní teologie spojené s kritickým postojem k současnému papeži Františkovi. Vidím zde zkrátka velké míjení se se současným světem s pokusem vytvořit jiný „svět“, kde je vše objektivně jasné, hierarchicky strukturované a není otevřených otázek. Neměli bychom si ale tuto mimochodnost plést s nadčasovostí církve. Církev tu není sama pro sebe, ale pro svět. Církev má být skutečně polní nemocnicí a má být cítit po svých „ovečkách“. Návrat k tridentskému ritu je psychologicky srozumitelný jako reakce na obavy ze současného stavu světa. Považuji ji však za naprosto slepou uličku a za výraz bezradnosti tváří tvář současnosti. Návrat ke starým

dobrym časum není nikdy možný už jen z toho důvodu, že nikdy neexistovaly. Je možno najít ve starém ritu estetizující zážitek nebo prožitek tajemna až magična. Koncil však správně zdůraznil něco jiného. Slavení eucharistie je slavnost celého společenství okolo stolu Páně, je výrazem aktivní účasti všech shromážděných věřících. Kněz není osobou na jiné úrovni bytí než všichni ostatní „laičtí“ věřící. Ve víře není žádného laika a profesionála. Kněz má samozřejmě nezastupitelnou a zvláštní funkci, která je však služebná. Měli bychom spíše hovořit o tom, že církev má rodinnou, kolegiální strukturu než přísně hierarchickou. Slavení eucharistie ve vlastním jazyce odpovídá koncilnímu chápání této slavnosti jako slavnosti celého společenství a souzní podle mého názoru i s dnešním nárokem na srozumitelný a autentický vlastní život. Tím, že rozumím tomu, co říkám, že se snažím pochopit, v co věřím, naplňuji staré křesťanské motto „věřím, abych porozuměl“. Přebírám tak větší odpovědnost za vlastní život víry. Zvyšují se tím i nároky na sdělení a vysvětlení křesťanské naděje druhým lidem, kteří o ní nevědí. Rozhodující je nebát se současného světa (koncil hovoří dokonce o tom, že křesťané mají světu naslouchat!)

a nabídnout mu Boží přesah,
z kterého křesťan žije.

Jakub Sirovátka

*Autor vystudoval filosofii
a teologii; vyučuje filosofii na
Katedře filosofie a religionistiky
Teologické fakulty Jihočeské
univerzity v Českých Budějovicích
a externě na Katolické teologické
fakultě Univerzity Karlovy v Praze.*

☞ POZVÁNKA ☞

Pozvání z Centra naděje a pomoci

V brněnském Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství, rodičovství.

Významnou část naší práce představuje úspěšná pomoc párům, kterým se nedaří počít, a hledají přirozené cesty, bez technik umělého oplodnění. O osvětu v oblasti zodpovědného rodičovství se snažíme nejen mezi dospělými. Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů. Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy.

Osvědčený, oblíbený kurz mezi mladými dívkami ve věku 12–18 let je týdenní prázdninový kurz **Být sama sebou**, letos v létě jej v našich prostorách plánujeme v termínu 19.–23. 7. V kurzu se s dívkami zaměřujeme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná, jako je zodpovědný přístup k sexualitě. V průběhu týdne se formou testů, kvízů a her věnujeme otázkám rozvoje osobnosti, vztahů, nechybí však ani trochu odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky. V rámci kurzu může dospívající dívka zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit, a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci

s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání.

Pokud by vás kurz zaujal, ať už pro vaši dcerku nebo vnučku, můžete se podívat na naše stránky www.cenap.cz a zjistit o kurzu více. Pokud by vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme a se kterou bychom vám nebo vašim blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro vás!

*MUDr. Ludmila Lázničková,
Centrum naděje a pomoci*

☞ Z FARNÍ CHARITY ☞

Den matek v DPS Senior

Vzhledem k tomu, že nebyla opět povolena besídka ke Dni matek, kterou míváme v Senioru, zvolili jsme alespoň obdarování maminek a babiček krásnou kytičkou od květinářství Ekoflor, které nám poskytuje květiny za sponzorskou cenu, a malované přáníčko. O namalování přáníček jsme požádali děti z naší farnosti a obdrželi jsme velké množství krásných obrázků. Některá přáníčka byla moc hezky namalovaná a některá různě skládaná a lepená, přímo malá umělecká díla.

Za všechna vyrobená přáníčka, do kterých bylo vloženo množství lásky a umu, bych velmi ráda všem dětem poděkovala. Také obyvatelky Senioru měly z kytičky i přáníček velkou radost, jak nám sdělila paní ředitelka děkovným dopisem.

Díky za sbírku

Tradiční sbírka oblečení a dalších věcí pro Diakonii Broumov se uskutečnila 20. května a byla velmi úspěšná. Dárci přinesli nejen krabice a pytle oblečení, ale i různé drobné elektrické pomocníky do domácnosti a také tři dětské kočárky, plno hraček a dokonce i lyže.

Počasi nám přálo, nepršelo, a to v letošním studeném a deštivém květnu bylo chvályhodné, takže jsme mohli bez problémů všechny darované věci převzít a naložit. Bylo jich plné nákladní auto.

Obdrželi jsme i finanční dary, mohli jsme tedy odeslat do Diakonie 1000 Kč jako příspěvek na dopravu a ještě jsme do naší farní pokladny uložili 2 125 Kč.

Chtěli bychom poděkovat všem dárcům za dary fyzické i finanční. Moc si vážíme vaší štědrosti!

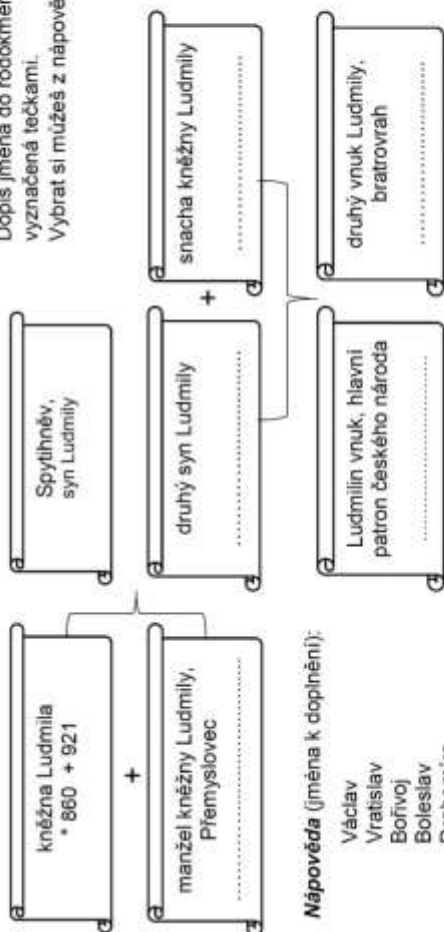
Připravila Marie Junková

Bližší informace o celonárodní pouti ke svatě Ludmile najdete zde: www.svatoludmila.cz/akce/narodni-svatoludmilska-pout

SVATÁ LUDMILA A JEJÍ RODOKMEN

Kněžna Ludmila se narodila roku 860. Pocházela pravděpodobně ze slovanského rodu Pšovánů, který žil u dnešního Mělníka. Jejím manželem se stal kníže z rodu Přemyslovců. Měli spolu asi šest dětí, z nichž známí jsou dva synové, kteří postupně stanuli v čele nově vzniklého Českého státu. Jeden z nich se stal patronem českého národa. Ludmila byla roku 921 zavražděna a pro svůj život a skutky je uctívána jako svatá.

Dopiš jména do rodokmenu na místa vyznačená tečkami.
Vybrat si můžeš z nápovědy dole vlevo.

Nápověda (jména k doplnění):

Václav
Vratislav
Bořivoj
Boleslav
Drahomíra

Svatá Ludmila a hodnoty křesťanství

Svatá Ludmila je první historicky doloženou křesťankou, která žila na našem území. Ludmila a její manžel Bořivoj přijali křest, snad přímo z rukou arcibiskupa Metoděje. To, že kněžna Ludmila prosazovala křesťanskou kulturu, jí přineslo nemalé potíže a nakonec i smrt. V křesťanských zásadách vychovávala i své syny a vnuky, zvláště vnuka Václava. Jaké jsou vlastně hodnoty, které křesťanství rozvinulo oproti původní pohanské kultuře? Za které hodnoty můžeme být křesťanství vděční? Označ je například barevně.

každý lidský život má hodnotu

nejen spravedlnost, ale i milosrdenství

pomsta

každá lidská práce si zaslouží úctu

práce je jen pro otroky

bohy si musíme naklonit

Bůh je láska a chce pro každého dobro

život nemá žádný smysl

urvat, co se dá

nezištná pomoc potřebným

honba za ziskem bez ohledu na čas

kdo je slabý nebo jiný, nemá tu co dělat

láska je největším uměním a smyslem života

není proč ohlížet se na druhé

odpuštění

ve světě vládne Boží řád

všechno je dílem náhody a osudu

někteří lidé jsou méněcenní

život má smysl a nekončí smrtí

víra v Boha

všichni lidé mají stejnou důstojnost

pravidelné sebezpytování

víra v horoskopy a magii

starat se jen sám o sebe

svoboda a odpovědnost

naděje navzdory těžkostem

pravidelný odpočinek

oko za oko, zub za zub

Křesťanské hodnoty nám za generace natolik přešly do myšlení a obecného chování, že si většina Evropanů neuvědomuje jejich původ. Měli bychom však za ně být vděční, rozvíjet je a předávat dál.

Srdečně Vás zveme již na sedmou
mši svatou,
u předbožského křížku na rozhraní čtyř cest
10. července 2021 ve 14.30 hod.

Sloužit bude Pater Konstantin z Říčan,
prosít budeme o požehnání pro tento kraj a děkovat Pánu Bohu za ustupující CoronaVir

**Příjezd: za kruhovým objezdem u Nebřenic doleva
podle plotu anebo na Radimovice ve vsi vlevo po polní cestě.**

ZVON – farní zpravodaj | Vydává Římskokatolická farnost, Masarykovo nám. 70, 251 01 Říčany,
tel.: 323 605 403, e-mail: Zvon.Ricany@seznam.cz *nebo* jaroslav.baluch@seznam.cz,

www.ricany.cz/farnost

Redakce: P. Matěj Jaroslav Baluch O. Praem., Renata Skalošová, Miloslava Pangrácová,
Alena Klvaňová, Hana Zavadilová | Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Uzávěrka příštího Zvonu je v pátek 15. října 2021.